

Preek over Romeinen 8:18-39

Broeders en zusters, gemeente van de Here Jezus,

Het is nog maar net een week geleden dat we met een groep van 5 personen uit onze gemeente van Chesau richting Oradea reden in Roemenie. Een prachtige route door het gebergte van de Karpaten. We verwonderden ons met elkaar over de schoonheid van het landschap. Een ervaring die iedereen wel kent. Wat is de natuur toch mooi, en om dat te ontdekken hoef je echt niet eens ver weg te gaan. Ook onze oudere broeders en zusters die ik bezoek rond hun verjaardag hoor ik vaak zeggen dat ze zo kunnen genieten van het voorjaar als alles weer uitloopt. Alles wat ogenschijnlijk dood was, komt weer tot leven. Wat heeft God alles mooi gemaakt!

Toen wij zo door die bergen reden en in de verte een vredig dorpje zagen liggen realiseerden we ons dat het landschap alleen maar vredig is als je vanuit de verte er naar kijkt. Want dichterbij gekomen in de dorpjes wordt je geconfronteerd met de hardheid en de gebrokenheid van het leven. We hebben met eigen ogen gezien hoe oude mensen verkommeren in hun huisjes, zonder ook maar iets op de vloer, verschimmelde wanden en afhankelijk van het brood en de blokken hout gesponsord vanuit Oldebroek. We hebben ook de dankbaarheid gezien als we hen zo'n mooie deken overhandigden die onze zusters van zendingskrans Martha hadden gemaakt. Geweldig wat DOEK allemaal doet trouwens!

Dat was de realiteit waar we mee te maken hadden. Een prachtig landschap uit de verte, maar dichterbij gekomen de schreinerende pijn van de gebrokenheid van het leven, en het constante gevoel van machteloosheid. Het gevoel dat je armen gewoonweg te kort zijn om de nood te ledigen.

Dat is ook precies zoals de bijbel over onze wereld en ons mensenleven spreekt. Op de eerste bladzijde van de bijbel lezen we hoe God na iedere scheppingsdag weer zag hoe goed alles was. Van de schepping staat er na de zesde scheppingsdag zelfs dat het zeer goed is. Wat zal dat God een voldoening hebben gegeven en wat zal Hij daar een plezier in beleefd hebben.

Maar de tekst van vandaag spreekt anders over de schepping. De schepping is onderworpen aan vruchteloosheid (20) de schepping is in barensood en zucht (22). En natuurlijk zijn er in de schepping nog een heleboel sporen te vinden van die

goede schepping van het begin, maar we leven met elkaar sinds de zondeval op een aardbol die onderworpen is aan de vergankelijkheid. Een schepping die snakt naar verlossing, naar bevrijding. Dat is de realiteit van ons bestaan. Een realiteit die ook aan onze kerkdeur niet voorbij gaat. En dat hoeft ons ook niet te verbazen. De bijbel is daar heel realistisch in. We hebben het net gelezen in vs. 23: *ook wij zelf, die de Geest als eerste gave hebben ontvangen, zuchten bij onszelf in de verwachting van het zoonschap: de verlossing van het lichaam*. Gelovigen zijn mensen die de Heilige Geest als eerste gave hebben mogen ontvangen. Dat wil zeggen dat de Geest in ons een vernieuwend werk is begonnen. Het is niet voor niks dat de bijbel het werk van de Geest in een mensenleven omschrijft als 'opnieuw geboren worden'. In de tweede Corinthe brief omschrijft Paulus gelovigen in Christus zelfs als mensen die een nieuwe schepping zijn.

Maar in de tekst van vandaag benadrukt Paulus dat we niet moeten vergeten dat ook gelovigen de gebrokenheid van de schepping tot in het diepst van hun wezen kunnen ondervinden. Gelovigen zuchten mee, met de zuchtende schepping. We delen in de barensood van deze wereld. We hebben weliswaar de Geest als eerste gave ontvangen en we zijn verlost van onze zonden dankzij de Here Jezus, maar dat wil niet zeggen dat we daarmee al zijn wat we moeten zijn. Want de verlossing van ons lichaam is nog toekomstmuziek. Die verlossing van ons lichaam betekent trouwens niet, dat onze geest bevrijd wordt uit het lichaam. Sommigen menen dat ons lichaam overbodig zal worden. Maar dat is niet zo. Nee, de verlossing van ons lichaam wil zeggen dat ons lichaam vernieuwd zal worden. Straks als de Here Jezus verschijnt zal ons sterfelijke lichaam onsterfelijke aan doen. Ons vergankelijk lichaam zal onvergankelijk worden. We zullen zijn als Jezus na zijn opstanding. Hij stond op met een verheerlijkt lichaam. En daarmee is de opstanding van Jezus anders dan de andere opstandingen in de bijbel. Het dochttertje van Jaïrus, de jongeman uit Naïn en Lazarus stonden weer op met hun sterfelijke lichaam. Bij Jezus is dat anders. En straks als Jezus terugkomt, zullen wij ook met een verheerlijkt lichaam opstaan. Zover is het nu nog niet. Wij zien ook als gelovigen uit naar de verlossing van ons vergankelijk lichaam.

Tussen twee haakjes, is het u opgevallen dat onze tekst drie keer over zuchten spreekt. De schepping zucht en is in barensood, de gelovigen zuchten en zien uit naar de verlossing van het lichaam. Maar vers 26 zegt ook dat de Heilige Geest

zucht. De Geest pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen. Vaak worden deze onuitsprekelijke verzuchtingen in verband gebracht met de tongentaal. Dat zou kunnen. Maar in dit gedeelte gaat het wel over het zuchten van de schepping en het zuchten van de gelovigen vanwege de gebrokenheid van het leven. Zou het niet kunnen zijn dat de Heilige Geest met ons meezucht. Dat ook de Heilige Geest met ons mee lijdt. De bijbel zegt nadrukkelijk dat de Here Jezus kan meevoelen in onze pijn, zou dat hier voor de heilige Geest ook niet gelden. En daarmee wil ik niet zeggen wat de Joodse rabbijn Harrold Kushner schrijft in zijn boek 'als het kwaad goede mensen treft', nl. dat God met ons mee lijdt maar dat Hij niet in staat is het kwaad op te lossen, of ons mensen te verlossen van het kwaad. Nee, God komt in de bijbel naar ons toe als een Almachtig God die met deze schepping tot zijn doel zal komen. Maar de schepping zoals die nu is, met al zijn gebrokenheid, met verdriet en ziekte, is niet de schepping zoals God die in het begin voor ogen hadden. En we weten dat deze gebroken schepping God aan het hart gaat. Het gaat Hem aan het hart, dat de gevolgen van de zondeval zo doorvreten in ons bestaan. Zonder iets af te doen van Gods almacht mogen we best zeggen dat God lijdt aan de gebrokenheid van ons bestaan, omdat de schepping niet meer voldoet aan Gods oorspronkelijke plan. God de Heilige Geest zucht als het ware met ons mee. En we mogen weten dat als ons gebed niet veel meer is geworden dan zuchten onder al het leed dat ons overkomt, dat de Geest onze verzuchtingen vertaald in gebeden. Als wij niet meer weten wat wij bidden moeten naar behoren pleit de Geest voor ons naar de wil van de Vader. En wie herkent die ervaring niet? Als wij kijken naar onze zieken en onze langdurig zieken en voor hen bidden dat kennen we dat gevoel van machteloosheid maar al te goed. De woorden uit Psalm 22 kunnen dan maar zo op ons van toepassing zijn: *mijn God, ik roep des daags, en Gij antwoordt niet, en des nachts, en ik kom niet tot stilte.....* Ook de wij gelovigen kunnen gebukt gaan onder de nood en het verdriet. En nu zegt Paulus dat als voor ons gevoel de hemel van koper is, de Heilige Geest er volop bij betrokken is. Dat mag voor ons tot troost zijn. Of God ons bidden hoort hangt niet af van het feit of wij dat voelen of ervaren. God hoort ons...als wij roepen naar God en als we alleen nog maar zuchten. De Heilige Geest, die in de bijbel Trooster wordt genoemd, is nooit ver weg. Al zegt ons gevoel iets anders.

Is dat dan alles waar we op mogen rekenen? De wetenschap dat God ons hoort en met ons meevoelt. Nee, gelukkig niet. Want dan zou Gods troost niet meer zijn dan de troost die wij mensen elkaar kunnen bieden. Wij kunnen ook iemands klachten aanhoren en met iemand meevoelen. Daar hoef je, met eerbied gesproken, geen God voor te zijn. Nee, God is de God die bij machte is oneindig veel meer te doen dan wij bidden of beseffen (Efeze 3:20). En om dat besef bij ons aan te wakkeren wil Paulus ons als het ware verder laten kijken dan onze 'aardse omstandigheden'.

Is het u opgevallen dat Paulus zowel het eerste vers als het laatste vers begint met te zeggen dat hij ergens zeker van is. In vs. 18 zegt hij: *ik ben er zeker van dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid die geopenbaard zal worden*. En in vs. 38 zegt hij: *Want ik ben verzekerd dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten, noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde van God, welke is in Christus Jezus onze Heer*.

Twee geweldige zekerheden. Eerlijk gezegd voel ik me altijd wat bezwaard bij dat eerste vers: *Het lijden van de tegenwoordige tijd weegt niet op tegen de heerlijkheid die wordt geopenbaard*. Dat kan zo goedkoop klinken. Net als het 28^e vers: *wij weten nu dat God alle dingen doet meewerken ten goede voor degene die God liefhebben*. Hoewel ik uiteraard beide verzen geloof omdat ze in de bijbel staan, zal ik ze nooit gebruiken in het gesprek met iemand die het nodige aan leed en verdriet te verstouwen heeft in het leven. Je zult maar ziek zijn en daarmee verschrikkelijk worstelen en dan te horen krijgen dat God jouw ziekte zal laten meewerken ten goede en dat jouw lijden in het licht van de eeuwigheid niet zo groot is. Daar heb je als zieke op dit moment niet zoveel aan. En al doet God misschien iets goeds met jouw ziek zijn, je blijft toch maar ziek. En ik weet best dat door een ziekbed of sterfbed hele mooie dingen kunnen gebeuren in de omgeving van de zieke of stervende. God kan zulke omstandigheden zeker gebruiken om iemand weer tot zich te trekken. Maar je vraagt je dan toch af of daarvoor dan een ziekte nodig is. We moeten ons realiseren dat zulke teksten dan niet altijd bemoedigend zijn. Je kunt met de beste bedoelingen iemand met deze teksten om de oren slaan. Nee, dit zijn niet direct verzen om een ziek iemand voor te houden, maar wat je wel vaak ziet is dat God de zieke helpt om zijn situatie wel in dat licht te zien. Je wordt als het ware boven je eigen ziek zijn uitgetild en God plaatst jouw situatie in het licht van de

eeuwigheid. En een zieke of de mensen in zijn of haar omgeving ontdekken dat God zelfs de verschrikkelijkste situatie kan gebruiken om iets goeds mee te doen. En daarmee is niet gezegd dat het lijden uit Gods hand komt, maar wel dat God het lijden in Zijn hand kan nemen. En dan gebeurt het ook maar al te vaak dat een zieke of een sterfbed door de omgeving ervaren wordt als een situatie waar God iets goeds uit voort kan laten komen. En dan veranderen lang niet altijd de omstandigheden, maar dan verander jezelf. Je komt als mens dichter bij God.

En dan worden deze dingen geweldige zekerheden. 'Ik ben er zeker van' zegt Paulus. Letterlijk staat er zoiets als 'ik houd het voor zeker'. Al zie ik er nu nog niks van....de schepping zucht....en ook wij mensen zuchten....het gaat veranderen. Het gaat gebeuren dat God met deze schepping en met ons mensen tot zijn bestemming gaat komen. Het gaat zichtbaar worden wie de zonen en dochters van God zijn. Want daarvoor zijn we bestemd, gelijkvormig worden aan het beeld van Christus. Hemel en aarde zien met reikhalzend verlangen uit naar dat moment. Wat zal de wereld mooi zijn op die dag.... En daar mogen allen in delen die de Here Jezus liefhebben. Onze gestorven geliefden, onze zieken, en zij die nu gezond zijn.

Hoe kan Paulus dat nu met grote zekerheid zeggen? Op die vraag geeft hij ons antwoord in vs. 32: Kijk maar naar wat God gedaan heeft. God heeft zijn eigen Zoon niet gespaard. Hij heeft Jezus overgegeven in de dood om ons een heerlijke toekomst te schenken. Jezus is het bewijs dat God het er niet bij wil laten zitten. Deze gevallen zuchtende schepping wordt hersteld. Jezus komt naar de wereld is Gods manier om af te rekenen met het kwaad en met de gebrokenheid. God zelf kwam in de gedaante van Zijn Zoon orde op zaken stellen. Hij wil de gevallen schepping niet aan zijn lot overlaten. En hij wil ons mensen al helemaal niet kwijt. Die liefde van God voor de mens is het garantiebewijs dat God zijn beloften gaat waarmaken. En die liefde van God is Gods garantiebewijs voor de toekomst. Niets kan ons scheiden van die liefde van God. Dat mag ons houvast geven. Dat mag ons troost bieden. Liefde was Gods motief om zijn Zoon naar de wereld te sturen en het kwaad bij de wortel aan te gaan pakken. Diezelfde liefde zal ook Gods motief zijn om definitief af te rekenen met het kwaad en met de dood. Daar mogen we zeker van zijn. Want, zegt vs. 34, *Christus Jezus is de gestorvene, wat meer is, de opgewekte, die ter rechterhand Gods is, die ook voor ons pleit*. De kruisdood van de Here Jezus, Zijn opstanding uit de dood en Zijn hemelvaart garanderen ons van Gods liefde.

Natuurlijk, iedereen kan wel eens twijfelen of de liefde van God ook voor hem of haar geldt. En daar kun je flink mee worstelen. Vooral als er dingen gebeuren die je niet rijmen kunt. Je hebt een bepaalde verwachting van God, of een bepaald idee hoe zal gaan handelen, en als dat dan niet overeenkomt met de werkelijkheid dan hakt dat er in. Je kunt zelfs boos worden op God. Waarom liet God het toe.....waarom heeft Hij niet ingegrepen?

Maar Paulus wil ons vandaag leren niet naar onszelf en naar onze eigen omstandigheden te kijken, maar kijk naar Jezus. In Hem is Gods liefde voor jou zichtbaar geworden. We zullen overwinnen. Niet uit onszelf, maar in Hem die ons heeft liefgehad.

Lieve mensen, we gaan als gemeente best door een zware periode heen. Ook onder ons zijn ernstig zieken en grote zorgen. Er zijn velen onder ons die zuchten onder de gebrokenheid van het bestaan. En dan is het logisch dat we worstelen met de 'waarom' vraag. Eerlijk gezegd doe ik dat zelf ook en weet ik ook het antwoord niet. Ik kan u vanmorgen alleen maar voorhouden wat ik wel weet, omdat Gods woord ons dat voorhoudt. Gods Woord tilt ons boven onze omstandigheden uit en wil ons helpen verder te kijken. En daar mogen we elkaar bij helpen. Ik moet zeggen dat het mij diep raakte dat we vorige week bij het In Memoriam van Mariska 'Er is een dag' zongen. Een krachtig getuigenis dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid die komt. Niet als 'doekje voor het bloeden' maar als een feit waarvan Paulus zegt dat het een zekerheid is. Ook niet als een ontkenning of afzwakking van het lijden. Dat lijden kan heel zwaar zijn.

Ook Paulus zelf heeft zo geleefd. Toen hij met Silas in de gevangenis zat zong hij Gods lof. Op dat moment wist hij niet dat God hem weer zou bevrijden uit de gevangenis. Maar hij wist het, ook met deze omstandigheid kan God iets doen tot zijn eer. Wat er ook gebeurt, niets zal mij scheiden van Zijn liefde.

En vanuit die zekerheid mogen we samen verder gaan. Elkaar vast houdend. En als het ons even niet lukt om te bidden of te zingen, of als we dat bredere perspectief even niet zien, dan nog mogen we weten dat er broeders en zusters zijn die voor ons bidden en met ons meeleven. Laten we elkaar blijven vertroosten en bemoedigen met die tweede zekerheid die Paulus ons in onze tekst noemt:

Er is niets, echt helemaal niets!.... wat ons kan scheiden van de liefde van God welke is in Christus Jezus, onze Heer!

Amen

Mei 2011

G.P. Hartkamp

Wapenveld